

СВИРКА

Кой ли не е виждалъ
Мойта свирка чудна?
Кой ли не е чувалъ
Пъсеньта ѝ будна?

Лъте по полето
Сладко я надувамъ,
Съ трепетъ на сърдцето
Тихичко ѝ думамъ:

Ясна, гласовита,
Тънка, осенова,
Въ пояса при мене
Всѣкога готова.

— Свирчице, разливай
Пъсень безъ умора,
Да се чуй далеко
Между всички хора;

Зиме азъ заставамъ
Срѣдъ хорото съ нея,
Свирия — не преставамъ
И сърдца люлъя.

Вредомъ да оглася
Весело нивята,
Радостъ да разнася
Всѣкиму въ душата!

Никола Илиевъ

СЛЪПАТА ЦАРКИНЯ

(Продължение отъ трета книжка)

Когато се зазорило козарьтъ събудилъ царкинята. Тя скочила отъ леглото и казала:

— Колко добре съмъ спала. Сега мога да ходя цѣлъ день.

Тѣ се измили на горския ручей, закусили и тръгнали.

По пътя птичкитѣ весело чуруликали, цвѣтята и клончетата се навеждали предъ тѣхъ.

Като повървѣли малко, козарьтъ се обърналъ къмъ царкинята и ѝ казалъ:

— Я погледни, царкиньо, какъ зората обагря върховетѣ на дърветата.

Но царкинята поклатила глава и му отговорила: